

POSUDEK OPONENTA RIGORÓZNÍ PRÁCE

Název rigorózní práce: Vybrané aspekty incidenčních sporů

Jméno uchazeče: Mgr. et Mgr. Patrik Tégl

Oponent: Mgr. Miroslav Hromada, Ph.D.

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

Katedra občanského práva

Posudek

1. Cíle práce

Jako cíl práce si autor vytknul popis incidenčních sporů vyvolaných insolvenčním řízením a formulování návrhů na zlepšení zjištěného stavu. Takovou volbu tématu práce lze jen kvitovat, neboť se jedná o problematiku, která jednak není příliš častým předmětem kvalifikačních prací, a jednak i pro zkušené praktikující právníky je poměrně složitá.

Zvolenému cíli odpovídá i struktura práce. Pro práci samu není nijak významná druhá kapitola obsahující historický exkurz do oblasti insolvenčního řízení (čtenář, který si chce přečíst práci na téma incidenčních sporů, je zcela jistě seznámen se základními rysy insolvenčního řízení); autor se naštěstí omezil jen na stručné, základní pojednání. Těžiště rigorózní práce se nachází v kapitole čtvrté, v níž jsou probírány jednotlivé incidenční spory. Pro tuzemského čtenáře je zajímavá i pátá kapitola, jež stručně představuje základní rysy německé úpravy. Vybranými aspekty incidenčních sporů jsou jak otázky hmotněprávní, tak i otázky procesního práva.

Při prezentaci svých myšlenek postupuje autor logickým způsobem, od obecného ke zvláštnímu. Pouze na některých místech přístup autora čtenáře poněkud překvapí - jako když jednu a tutéž definici uvádí znovu na různých místech (za příklad řečeného může posloužit definice majetkové podstaty uvedená jak v kapitole 4.2, tak v kapitole 4.5); tato skutečnost svědčí patrně o tom, že jednotlivé kapitoly vznikaly s různým časovým odstupem či v různém pořadí.

2. Metody a prameny

Metody použité při zpracování díla odpovídají vytyčenému cíli a spočívají v analýze zákonného textu a judikatury. Je využita též metoda komparace.

Oceňuji zejména práci s judikaturou, neboť jejím prostřednictvím jde autor do hloubky zkoumaných jevů. Neomezuje se pouze na judikáty Nejvyššího soudu, ale pracuje i s rozhodnutími soudů nižších stupňů.

Práce s odbornou literaturou je na požadované úrovni. Významné je i čerpání ze zahraniční literatury, a to především tam, kde jde o komparaci s německou úpravou.

3. Věcná a formální správnost

Z hlediska věcného je třeba ocenit, že dílo není povrchní, ale jde do hloubky problémů. Prezentuje rovněž, jak se řešení určitého problému vyvíjelo v čase. Autor vyslovuje své vlastní závěry, které je schopen argumentačně podložit. Některé závěry však vzbuzují nejasnosti; důvodem může být pouze nešťastná formulace textu. Tak například na str. 59 autor pojednává o příslušnosti soudu v řízení o vypořádání společného jmění, a není moc zřejmé, zda se tyto závěry vztahují k situaci, kdy dochází k vypořádání společného jmění po prohlášení konkursu na majetek jednoho z manželů, nebo zda se jedná o pojednání o příslušnosti soudu obecně ve všech případech vypořádání společného jmění manželů. Někdy je škoda, že autor nedokončuje některá témata. To je příklad otázky rozdělování nápadu v insolvenčních řízeních, kdy se nevyjadřuje k aktuální otázce generátoru přidělování věcí.

Dobrý dojem z věcného obsahu práce však kazí formální stránka. Je zde nápadně velké množství nesprávných tvarů a chybějících mezer (vzniklo snad při formátování?) - str. 5, 15, 16, 18, 20, 40, 41, 47, 62, 85, 92, 96, 100, 107, 116. Problémy činí i diakritika – str. 35, 38, 49, 56, 80, 99, 109, psaní velkých a malých písmen – např. str. 6, 31 nebo shoda podnětu s přísudkem – str. 98. V textu se objevují i znaménka českému jazyku neznámá – str. 14 a 29. Některé překlepy v práci vytvářejí kouzlo nechtěného, například zamění-li se slova „soud“ a „osud“ (str. 109)

4. Závěr

V závěru práce vyjadřuje autor své názory na problematické otázky a navrhuje řešení. To považuji za největší přínos práce, byť pochopitelně ne se všemi názory autora lze souhlasit. Jde například o návrh, že by o incidenčních sporech, například o sporech co do výše, pravosti a pořadí pohledávky, mohli rozhodovat vyšší soudní úředníci. Je nutné si totiž uvědomit, že tímto by vyšší soudní úředníci rozhodovali ve věci samé, museli by rozhodovat zpravidla po jednání, a jejich rozhodnutí by se týkalo i závažných věcí. To odporuje koncepci postavení vyšších soudních úředníků v civilním procesu vůbec.

Na základě zvážení všech stránek práce ji doporučuji k obhajobě.

5. Otázky o obhajobě:

1. Na str. 39 se píše o jistotě. K čemu tato jistota slouží, a jakým způsobem se realizuje?
2. Jaký charakter mají řízení o vyloučení z výkonu funkce, která vede insolvenční soud? Patří mezi incidenční spory?

V Plzni dne 14. dubna 2020

Miroslav Hromada

POSUDEK OPONENTA RIGORÓZNÍ PRÁCE

Název rigorózní práce: Vybrané aspekty incidenčních sporů

Jméno uchazeče: Mgr. et Mgr. Patrik Tégl

Oponent: Mgr. Miroslav Hromada, Ph.D.

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

Katedra občanského práva

Posudek

1. Cíle práce

Jako cíl práce si autor vytknul popis incidenčních sporů vyvolaných insolvenčním řízením a formulování návrhů na zlepšení zjištěného stavu. Takovou volbu tématu práce lze jen kvitovat, neboť se jedná o problematiku, která jednak není příliš častým předmětem kvalifikačních prací, a jednak i pro zkušené praktikující právníky je poměrně složitá.

Zvolenému cíli odpovídá i struktura práce. Pro práci samu není nijak významná druhá kapitola obsahující historický exkurz do oblasti insolvenčního řízení (čtenář, který si chce přečíst práci na téma incidenčních sporů, je zcela jistě seznámen se základními rysy insolvenčního řízení); autor se naštěstí omezil jen na stručné, základní pojednání. Těžiště rigorózní práce se nachází v kapitole čtvrté, v níž jsou probírány jednotlivé incidenční spory. Pro tuzemského čtenáře je zajímavá i pátá kapitola, jež stručně představuje základní rysy německé úpravy. Vybranými aspekty incidenčních sporů jsou jak otázky hmotněprávní, tak i otázky procesního práva.

Při prezentaci svých myšlenek postupuje autor logickým způsobem, od obecného ke zvláštnímu. Pouze na některých místech přístup autora čtenáře poněkud překvapí - jako když jednu a tutéž definici uvádí znovu na různých místech (za příklad řečeného může posloužit definice majetkové podstaty uvedená jak v kapitole 4.2, tak v kapitole 4.5); tato skutečnost svědčí patrně o tom, že jednotlivé kapitoly vznikaly s různým časovým odstupem či v různém pořadí.

2. Metody a prameny

Metody použité při zpracování díla odpovídají vytyčenému cíli a spočívají v analýze zákonného textu a judikatury. Je využita též metoda komparace.

Oceňuji zejména práci s judikaturou, neboť jejím prostřednictvím jde autor do hloubky zkoumaných jevů. Neomezuje se pouze na judikáty Nejvyššího soudu, ale pracuje i s rozhodnutími soudů nižších stupňů.

Práce s odbornou literaturou je na požadované úrovni. Významné je i čerpání ze zahraniční literatury, a to především tam, kde jde o komparaci s německou úpravou.

3. Věcná a formální správnost

Z hlediska věcného je třeba ocenit, že dílo není povrchní, ale jde do hloubky problémů. Prezentuje rovněž, jak se řešení určitého problému vyvíjelo v čase. Autor vyslovuje své vlastní závěry, které je schopen argumentačně podložit. Některé závěry však vzbuzují nejasnosti; důvodem může být pouze nešťastná formulace textu. Tak například na str. 59 autor pojednává o příslušnosti soudu v řízení o vypořádání společného jmění, a není moc zřejmé, zda se tyto závěry vztahují k situaci, kdy dochází k vypořádání společného jmění po prohlášení konkursu na majetek jednoho z manželů, nebo zda se jedná o pojednání o příslušnosti soudu obecně ve všech případech vypořádání společného jmění manželů. Někdy je škoda, že autor nedokončuje některá témata. To je příklad otázky rozdělování nápadu v insolvenčních řízeních, kdy se nevyjadřuje k aktuální otázce generátoru přidělování věcí.

Dobrý dojem z věcného obsahu práce však kazí formální stránka. Je zde nápadně velké množství nesprávných tvarů a chybějících mezer (vzniklo snad při formátování?) - str. 5, 15, 16, 18, 20, 40, 41, 47, 62, 85, 92, 96, 100, 107, 116. Problémy činí i diakritika – str. 35, 38, 49, 56, 80, 99, 109, psaní velkých a malých písmen – např. str. 6, 31 nebo shoda podnětu s přísudkem – str. 98. V textu se objevují i znaménka českému jazyku neznámá – str. 14 a 29. Některé překlepy v práci vytvářejí kouzlo nechtěného, například zamění-li se slova „soud“ a „osud“ (str. 109)

4. Závěr

V závěru práce vyjadřuje autor své názory na problematické otázky a navrhuje řešení. To považuji za největší přínos práce, byť pochopitelně ne se všemi názory autora lze souhlasit. Jde například o návrh, že by o incidenčních sporech, například o sporech co do výše, pravosti a pořadí pohledávky, mohli rozhodovat vyšší soudní úředníci. Je nutné si totiž uvědomit, že tímto by vyšší soudní úředníci rozhodovali ve věci samé, museli by rozhodovat zpravidla po jednání, a jejich rozhodnutí by se týkalo i závažných věcí. To odporuje koncepci postavení vyšších soudních úředníků v civilním procesu vůbec.

Na základě zvážení všech stránek práce ji doporučuji k obhajobě.

5. Otázky o obhajobě:

1. Na str. 39 se píše o jistotě. K čemu tato jistota slouží, a jakým způsobem se realizuje?
2. Jaký charakter mají řízení o vyloučení z výkonu funkce, která vede insolvenční soud? Patří mezi incidenční spory?

V Plzni dne 14. dubna 2020

Miroslav Hromada

POSUDEK OPONENTA RIGORÓZNÍ PRÁCE

Název rigorózní práce: Vybrané aspekty incidenčních sporů

Jméno uchazeče: Mgr. et Mgr. Patrik Tégl

Oponent: Mgr. Miroslav Hromada, Ph.D.

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

Katedra občanského práva

Posudek

1. Cíle práce

Jako cíl práce si autor vytknul popis incidenčních sporů vyvolaných insolvenčním řízením a formulování návrhů na zlepšení zjištěného stavu. Takovou volbu tématu práce lze jen kvitovat, neboť se jedná o problematiku, která jednak není příliš častým předmětem kvalifikačních prací, a jednak i pro zkušené praktikující právníky je poměrně složitá.

Zvolenému cíli odpovídá i struktura práce. Pro práci samu není nijak významná druhá kapitola obsahující historický exkurz do oblasti insolvenčního řízení (čtenář, který si chce přečíst práci na téma incidenčních sporů, je zcela jistě seznámen se základními rysy insolvenčního řízení); autor se naštěstí omezil jen na stručné, základní pojednání. Těžiště rigorózní práce se nachází v kapitole čtvrté, v níž jsou probírány jednotlivé incidenční spory. Pro tuzemského čtenáře je zajímavá i pátá kapitola, jež stručně představuje základní rysy německé úpravy. Vybranými aspekty incidenčních sporů jsou jak otázky hmotněprávní, tak i otázky procesního práva.

Při prezentaci svých myšlenek postupuje autor logickým způsobem, od obecného ke zvláštnímu. Pouze na některých místech přístup autora čtenáře poněkud překvapí - jako když jednu a tutéž definici uvádí znovu na různých místech (za příklad řečeného může posloužit definice majetkové podstaty uvedená jak v kapitole 4.2, tak v kapitole 4.5); tato skutečnost svědčí patrně o tom, že jednotlivé kapitoly vznikaly s různým časovým odstupem či v různém pořadí.

2. Metody a prameny

Metody použité při zpracování díla odpovídají vytyčenému cíli a spočívají v analýze zákonného textu a judikatury. Je využita též metoda komparace.

Oceňuji zejména práci s judikaturou, neboť jejím prostřednictvím jde autor do hloubky zkoumaných jevů. Neomezuje se pouze na judikáty Nejvyššího soudu, ale pracuje i s rozhodnutími soudů nižších stupňů.

Práce s odbornou literaturou je na požadované úrovni. Významné je i čerpání ze zahraniční literatury, a to především tam, kde jde o komparaci s německou úpravou.

3. Věcná a formální správnost

Z hlediska věcného je třeba ocenit, že dílo není povrchní, ale jde do hloubky problémů. Prezentuje rovněž, jak se řešení určitého problému vyvíjelo v čase. Autor vyslovuje své vlastní závěry, které je schopen argumentačně podložit. Některé závěry však vzbuzují nejasnosti; důvodem může být pouze nešťastná formulace textu. Tak například na str. 59 autor pojednává o příslušnosti soudu v řízení o vypořádání společného jmění, a není moc zřejmé, zda se tyto závěry vztahují k situaci, kdy dochází k vypořádání společného jmění po prohlášení konkursu na majetek jednoho z manželů, nebo zda se jedná o pojednání o příslušnosti soudu obecně ve všech případech vypořádání společného jmění manželů. Někdy je škoda, že autor nedokončuje některá témata. To je příklad otázky rozdělování nápadu v insolvenčních řízeních, kdy se nevyjadřuje k aktuální otázce generátoru přidělování věcí.

Dobrý dojem z věcného obsahu práce však kazí formální stránka. Je zde nápadně velké množství nesprávných tvarů a chybějících mezer (vzniklo snad při formátování?) - str. 5, 15, 16, 18, 20, 40, 41, 47, 62, 85, 92, 96, 100, 107, 116. Problémy činí i diakritika – str. 35, 38, 49, 56, 80, 99, 109, psaní velkých a malých písmen – např. str. 6, 31 nebo shoda podnětu s přísudkem – str. 98. V textu se objevují i znaménka českému jazyku neznámá – str. 14 a 29. Některé překlepy v práci vytvářejí kouzlo nechtěného, například zamění-li se slova „soud“ a „osud“ (str. 109)

4. Závěr

V závěru práce vyjadřuje autor své názory na problematické otázky a navrhuje řešení. To považuji za největší přínos práce, byť pochopitelně ne se všemi názory autora lze souhlasit. Jde například o návrh, že by o incidenčních sporech, například o sporech co do výše, pravosti a pořadí pohledávky, mohli rozhodovat vyšší soudní úředníci. Je nutné si totiž uvědomit, že tímto by vyšší soudní úředníci rozhodovali ve věci samé, museli by rozhodovat zpravidla po jednání, a jejich rozhodnutí by se týkalo i závažných věcí. To odporuje koncepci postavení vyšších soudních úředníků v civilním procesu vůbec.

Na základě zvážení všech stránek práce ji doporučuji k obhajobě.

5. Otázky o obhajobě:

1. Na str. 39 se píše o jistotě. K čemu tato jistota slouží, a jakým způsobem se realizuje?
2. Jaký charakter mají řízení o vyloučení z výkonu funkce, která vede insolvenční soud? Patří mezi incidenční spory?

V Plzni dne 14. dubna 2020

Miroslav Hromada